

Tittel: Politisk og ujevn

Ingress: Teater Manus produksjon om døves rettigheter tar opp viktige spørsmål, men er kunstnerisk sett for ujevn til å engasjere.

Av: Elisabeth Leinslie

”Arven etter Frankenstein”

Regi: Lars Otterstedt

Tekst: Hilde Haualand

Med: Olivier Schetrit, Ipek D. Mehlum, Ronny P. Jacobsen, Lejla Talic

Teater Manu – norsk tegnspråketeater

Teater Manu har laget en politisk forestilling om forskning på og segregering av døde mennesker. Historien foregår på slutten av 1800-tallet. Noen år etter at en internasjonal døvelærerkonferanse i Milano (1880) besluttet å frata døde skolebarn undervisning på tegnspråk.

Arven får skylda

Hovedpersonene er barnebarnet til selveste Doktor Victor Frankenstein, og datteren til stedets forkjemper for døves rett til å snakke sitt morsmål, tegnspråk. Marc og Elena heter de. Marcs ene øre er brent av – etter et av farens vitenskapelige forsøk. Faren ga ikke opp med å prøve ”å vekke ørene til live” før et av Marcs ører begynte å brenne. Elena derimot er et elsket barn, og hennes far er den store forkjemperen for tegnspråket og de døves rettigheter. Han og Marcs far stod som representanter for hver sin pol i tegnspråksaken.

Historien fortelles som en fabel, forutsigbart og enkelt. Marc og Elena er på flukt. En arv etter faren fører dem til Frankensteinernes laboratorium. Marc finner bestefar Frankensteins monster, vekker det til live og begynner å operere på det. Elena dør i barselseng, som moren hennes gjorde. Hun føder et misdannet barn. Historien viser en skjebnetro som hører fortiden til. Selv om Marc og Elena bare er gode, går det dem galt – fryktelig galt. Og arven får skylda.

Fine monologer

Teater Manu har vært et etablert teater i nesten ti år, og ønsker å nå både det døde og hørende publikum. Flere av forestillingene deres har blitt veldig godt mottatt. Med ”Arven etter Frankenstein” treffer de derimot utenfor blinken. Temaet er viktig å diskutere, men historien er for svak og den fremstilles unødvendig enkelt og deterministisk. At regien er enkel og uten

friksjon til teksten, gjør også teksten svakere på scenen. De visuelle delene av forestillingen er svært ujevne – jeg savner en mer gjennomført sammenheng mellom kostymer, scenografi og lys.

Schetrit (Marc) og Mehlum (Elena) er forestillingens lyspunkter. Spesielt i monologene får de vist sine skuespillertalenter. Schetrit jobber som profesjonell eventyrforteller i Frankrike, og det kan vi se nettopp i monologene. Da skinner det fra både hender og ansikt – som uttrykker og formidler de minste detaljer. Fascinerende også for en som ikke forstår tegnspråk.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen 15. april 2007